Mizah

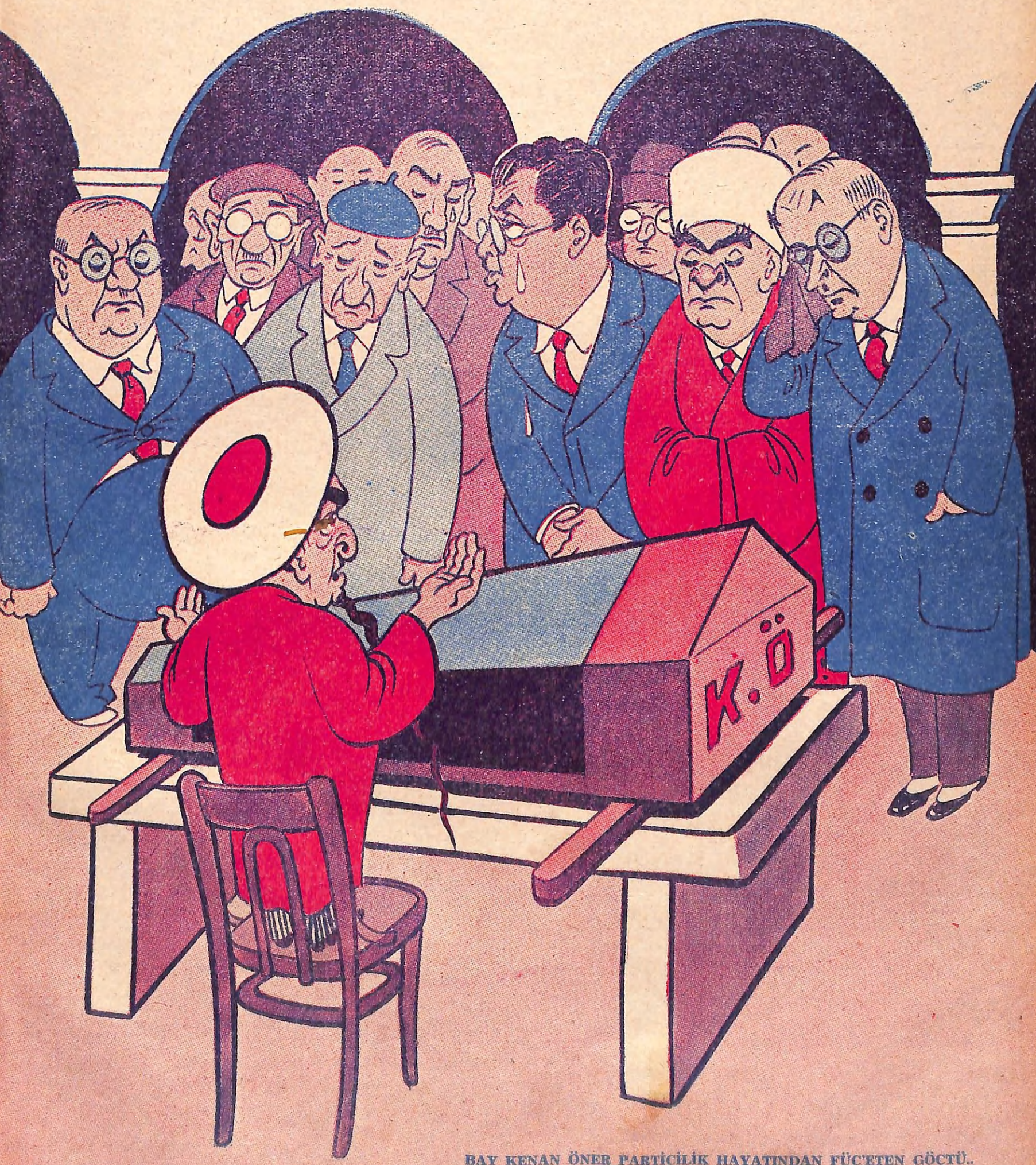

BAY KENAN ÖNER PARTİCİLİK HAYATINDAN FÜC'ETEN GÖÇTÜ..

İmam Yalman — Merhumu nasıl bilirsiniz?

Cemaat — ????!!!

Cemaleddin Saracoğlu — İyi biliriz!!

FAHİR

Hikâye

Gübre Kuyusu

Yazan
HAVA

İsmi lâzım değil, bir arkadaşım, bana şu gençlik macerasını anlattı.

— İnsan, gençlikte çok cesur oluyor, aklına eseni, sonunu düşünmeden yapıyor. Cesaret iyi şeydir ama, her zaman muvaffakiyetle bitmez ki, Bak, yirmi yaşında iken benim başımdan ne geçti.

Erenköyünde, bir köşk komşumuz vardı. Altmışlık bir paşa kırısı yirmi yaşında. İlk karısı öldüğü zaman ben on yedi yaşında idim. Bir mevsim sonra, Erenköyüne yazlığa gittiğimiz zaman, paşanın köşkünde, ölen yaşlı Zerefşan hanımefendinin yerinde, fidan boylu, lepiska saçlı, ceylân gözlü, mercan kadar kırmızı dudaklı bir peri kızı bulduk. Paşa, o kış evlenmiş, torunu yerindeki bu Leylâ hanımı almıştı.

Ölen hanımefendinin zamanındanberi, iki köşk, ailece sıkı fıkı ahbap olduğumuz için, o yaz da, hiç bir değişiklik olmamış gibi, paşalarla içli dışlı ahbaplık devam etti.

Fakat ben, on sekiz yaşımın bütün ateşiyle, Leylâ hanıma âşık olmuştum.

Yaz bitti, sayfiyeden şehre döndük.

Aşkımı kalbimde gizli olarak İstanbula getiriyordum. Kendi kendime yanıp tutuşmuş, derdimi açamamıştım. Toyluk, cesaretsizlik işte...

Aksarayda, yazı dört gözle beklemeğe başladım. Upuzun bir kıştan sonra, nihayet gelebildi.

Leylâ ile karşılaştığımız o ilk yaz gününü ölünceye kadar unutamıyacağım.

Uzatmıyalım, uzun bir mektuplaşma merhalesinden sonra, Leylâdan, bir gece, kendi bahçelerindeki büyük kameriyede buluşmak üzere randevu koparmağa muvaffak oldum.

Karanlık bir gece idi. Bizim köşkte de ,paşalarda da herkesin yatıp uyumasını, bana asırlar kadar uzun gelen bir müddet bekledikten sonra, gece yarısına yakın, bizim bahçeden paşaların bahçesine geçtim. Ayak sesi duyulmasın diye, ayni hırsız adımlariyle kameriyeye yaklaştım. Halecandan tıkanıyordum. Göğsümü elimle bastırarak, kameriyeye daldım. Bir adım attım ve dondum kaldım.

Kameriyenin kapısından başımı uzatır uzatmaz karşımda gördüğüm beyaz siluet, Leylâ değil, kocasıydı. Bunu kameriyenin karanlığında bile, beyaz entarinin yaka kısmını kapladığı açıkça belli olan süpürge sakaldan anlamıştım.

Sana söylemeğe unuttum galiba. Bende, o gençlik çağımda bir hastalık vardı. Şiddetli değildi ama, sayıklamalarla başlamış, sonra hafif bir uyurgezer hastalığı haline gelmişti.

İşte birdenbire bunu hatırladım. Şimdi, gözlerim kapalı, ellerim ileri doğru uzanmış, kurulu bebek gibi ölçülü, ağır, makine adımlariyle, yavaş yavaş kameriyeden uzaklaşıyordum. Bir yandan da, bu garip tesadüfün sebeplerini ve yarınki âkıbeti düşünüyordum. Bal gibi bir cürmü meşhuttu bu. Gece yarısı, horul horul uyuyacağı saatte, karısının verdiği randevuya kendisinin gelmesi, Paşanın bizim aşk macerasını haber aldığını açıkça gösteriyordu.

Ellerim ileri doğru uzanmış, kurgulu adımlarla bir hayli uzaklaştım. Uyurgezer hastalarını, uykuları arasında uyandırmak çok tehlikeli olduğu için peşimden, o dakikada kimsenin gelmiyeceğine emindim. Kapağı eve bir atsam, üst tarafına Allah kerimdi.

Tam iki köşkü birleştiren ara bahçe kapısına yaklaştığım sırada, zeminin ayaklarımın altından, birdenbire kaçtığını hissettim; baş döndürücü bir hızla, derin bir yere doğru uçtum. Yumuşak, sıcak, leş kokulu bir yığına gırtlağıma kadar daldım.

Düşerken, uyurgezerliği filân unutmuş, müthiş bir feryat koparmıştım. İçine daldığım yumuşak yığının gübre olduğunu anlamakta gecikmedim. İlk feryattan sonra bir daha gık dememiştim ama, iş işten geçmişti, Kurtulmak için kollarımla ve bacaklarımla çabaladıkça içine daha fazla gömüldüğüm bu ~urdar çukurun başı, bir kaç dakika sonra, adamlarla doldu. Paşaların köşkünde de, bizim köşkte de uykudan uyanmıyan kalmamıştı. Dört beş kol birden uzandı. Beni, tepeden tırnağa pisliğe bulanmış bir halde, çukurdan çıkardılar.

Paşanın bahçıvanı içine yeni gübre doldurmak üzere, gübre çukurunun tahta kapaklarını akşamdan açık bırakmış, karanlıkta görmemiş içine yuvarlanmıştım.

Asıl fecii şu oldu: Gübre çukurunun kenarındağ ben şafii köpeği gibi silkinerek temizlenmeğe çalışırken, utancımdan yere bakan gözlerimi bir aralık kaldırınca, Leylâ hanımla göz göze geldim. Dudaklarında, zaptetmeğe uğraştığı müstehzi bir tebessüm vardı.

Paşanın, sırf aksi bir tesadüfle, uykusu kaçtığı için, gecenin o saatinde bahçeye çıktığı anlaşıldı. O çıkınca, Leylâ, tabiatiyle gelememişti. Uyurgezerliğime herkes inandı, mesele kapandı.

Fakat ben bir daha Leylânın yüzüne bakamadım.

Daha doğmadan gübre çukurunda boğulup ölen ilk aşkıma **hâlâ acırım.**

Erkek — Daha şimdiden plâjlara hücum eden kadınlar denizin tadını mı çıkarmağa gidiyorlar dersin?

Kadın — Hayır, uzun eteklerin acısını çıkarmağa gidiyorlar!

FIKRALAR

Hazırdan

Kızın aklı artık bazı şeylere ermeğe başlamıştı. Bir gün annesine:

— Çeyiz ne demek, anneciğim? diye sordu.

Annesi, bir kenarda gazetesini yüzüne kapamaya çalışan kocasına mânalı mânalı baktıktan sonra cevap verdi:

— Bir kadının, evlendikten sonra, altı sene müddetle giyeceği iç çamaşırı, kızım...

Bir tanecik!

Raşel, tuhafiyeci mağazasından içeri girdi.

— Kocam için yakalık istiyorum, dedi.

Numarasını söyledi, bir tane aldı, baktı, beğendi:

— Sarın kâğıda, dedi.

Dükkâncı sordu:

— Bir tane mi istiyorsunuz, madam?

Raşel kaşlarını çatarak cevap verdi:

— Elbettem bir tane! On tanem kocam yok ya!

Kâfi malûmat

Hanım, vakitsiz bir zamanda kocasının yazıhanesine daldı, odacıya:

— Bey yok mu? diye sordu.

— Hayır, efendim. Biraz evvel dışarı çıktı.

— Nereye gitti, biliyor musun?

— Bilmiyorum, efendim.

— Daktilosuna sor bakalım, belki o bilir.

Odacı:

— Daktilosu da yok, efendim, dedi. O da beyle beraber gitti...

Taktik

Genç kız, delikanlının bütün tekliflerini toptan redde karar vermişti:

— Annem bana tenbih etti: Erkekler ne derse «hayır» diyeceğim.

Erkek sordu:

— Pekâlâ, öyleyse, seni kollarımın arasına alsam darılır mısın?

Kız kararında sabit kaldı:

— Hayır!

Erkek sordu:

— Boynuna sarılsam kızar mısın?

Kız, sözünden caymadı:

— Hayır!

Erkek sordu:

— Dudaklarından öpmek istesem reddeder misin?

Kız, kesti, attı:

— Hayır!

Ve böylece devam etti...

Kültürlü zat

Ethem İzzet Benice, yazı işleri müdürü Nurettin Oryanın yanına geldi, mühim mütalâalarını beyana başladı:

— Bak, be biraderl Bugünkü gazetedeki şu başlık ne? «Bir telepati hâdisesi!» Böyle yabancı kelimeleri kullanmayın demiyor muyum ben size! Hadi biz okumuş,, malûmat sahibi, kültürlü insanlarız. Telepatinin boks maçı demek olduğunu biliyoruz. Fakat halk nereden bilsin?!

Leke

Eski gazetecilerden ve yeni Şehir Meclisi âzalarından Sait Kesler, sokakta yakın bir dostuna rastlamış, konuşmağa başlamışlardı. Bir aralık:

— Dur yahu! dedi. Az daha unutuyordum. Dün çarşı içerisinde senin refikaya rastladım. Kaşının üzerinde siyah bir leke vardı. Ne oldu, bir kaza mı geçirdi? Geçmiş olsun, üzüldüm.

Arkadaşı gülümsedi:

— Teşekkür ederim Sait, dedi. Yalnız beyhude üzülmüşsün. Karımın kaşının üzerinde gördüğün leke değil, yeni moda bir şapka idi. Geçen gün satın aldık!

Ahbapça

Nazmi Acar, karısına erken geleceğini, beraber sinemaya gideceklerini vâdetmiş ve sokağa öyle çıkmıştı. Fakat aksilik bu ya, birkaç arkadaşına takıldı, şimdiye kadar hiç yapmadığı bir saate kadar gecikti. Sabaha karşı evine dönmek zorunda kaldı. Köşeyi sapar sapmaz, kapının önünde, maymuncukla kilidi açmağa uğraşan bir hırsızla karşılaştı ve kı-kıs gülerek yanına yaklaştı, cebinden anahtarı çıkardı:

— Bana bak ahbap! dedi. Evvelâ sen girip karıdan paparayı yemeğe razı olursan, işte anahtar. Hiç zahmet çekme!

Huy meselesi

Yine kadın-erkek münakaşası oluyordu. Kadınların aklı kısa olduğundan başladılar, geveze olduklarına dair malûm iddiaları birer birer tekrarladılar.

Nihayet kadınlardan biri de mukabil taarruza geçti:

— Öyle ama, dedi, erkek denen mahlûkun da büyük bir kusuru vardır: Hafızası zayıftır. Bir kulağından giren öbür kulağından çıkar...

Aktör Muammer Karaca fırsatı kaçırmadı:

— Doğru, dedi. Kadınlarda o huy yoktur. Söylenen her şey iki kulağından girer, ağzından çıkar.

Yandım Allah!

Büyük bir kahraman tavrile anlatıyordu:

— Tramvayda ayağına bastım. Herifin nasırı varmış galiba. Öyle bir küfür savurdu ki! Fakat ben de durur muyum! Hemen yumruklarımı sıktım, kalabalığın arasından bir saldırdım...

Dinliyenlerden biri:

— Bravo! dedi. Kerataya iyi bir ders verseydin bari...

Kahraman:

— Verecektim ama, dedi. Korkak herif, tramvaydan aşağı peşimden atlamadı ki!

Dervişin fikri...

Okyanusta vapur batmış, yolculardan bir kadın, gemiden düşen bir fıçıya sarılarak, dalgaların sevkile, boş bir adaya düşmüştü. Orada, kendisi gibi, vaktile başka bir kazaya uğramış bir adama rastladı.

— Kaç senedenberi buradasınız? diye sordu.

Adam:

— On üç senedir, dedi.

Kadın o zaman mânalı mânalı gülümsedi:

— Demek ki, benim gelmemle siz, on üç senedenberi mahrum kaldığınız bir şeye kavuştunuz!

Adamın gözleri dört açılmıştı:

— Ne diyorsunuz! Demek bu fıçıda şarap var ha?

SAYI : 82 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 30 OCAK 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Senelığı 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK. TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Öyle değilmi ?

İşsiz, güçsüz, parasız, fakir bir hoca, yollara düşmüş, her hangi bir köyde imamet almak ve karnını doyurmak sevdasına kapılmış. Ama, gel gör ki, her uğradığı köyden şu cevabı almış:

— İmamımız var.

Zavallı, aç, bi ilâç taban teperken bir meydanlıkta bir kalabalığa tesadüf etmiş. Aralarına sokulmuş, bakmış ki: Köylülerin elinde bir tilki var. Onlar da hocayı görmüşler; aralarından biri:

— Hah! demiş. Bu işi hoca hal eder.

Sonra, ona dönmüş:

— Hoca efendi, demiş. Bu tilki, köyümüzde tavuk bırakmadı, zor belâ elimize geçirdik, ona vereceğimiz cezayı tayin edemiyoruz. müşkülümüzü sen hal et!

Hoca, tilkiyi almış; başına kendi kafasındaki sarığı dolamış ve serbest bırakmış. Tilki bu. Durur mu? Yıldırım süratiyle kaçmağa başlamış. Köylüler, telâş içinde:

— Bre hoca! diye bağırmışlar. Ne yaptın?

Hoca, fütursuz cevap vermiş:

— Merak etmeyin, demiş. Onun başında bu sarık varken, bundan sonra yiyecek bir lokma bile bulamaz!

Yanlış raporlar mı vermişiz? Malî ve iktisadî vaziyetimizi günlük, gülistanluk mı göstermişiz? Ne olmuşsa olmuş; Amerika bizi, yardım görecek devletler listesinden çıkarmış.

Hükûmet ricali, etekleri tutuşmuş bir halde sağa, sola baş vurmağa, kâh kendini müdafaa, kâh bir evvel söylediğini tekzip yollu lâflar etmeğe başladı. Sonu ne olacak? Allah bilir...

Orası öyle ama, bizim de bildiğimiz bir şeyler var galiba. Meselâ, şöyle diyebiliriz:

— Başımızda, ne yaptığını bilmiyen bazı hükûmet adamları bulundukça biz, daha bir çok listelerden çıkarılırız.

MİZAHÇI

BAŞBAKAN ÇEKİLDİ, SEKSEN DÖRT KİLO GELDİ..

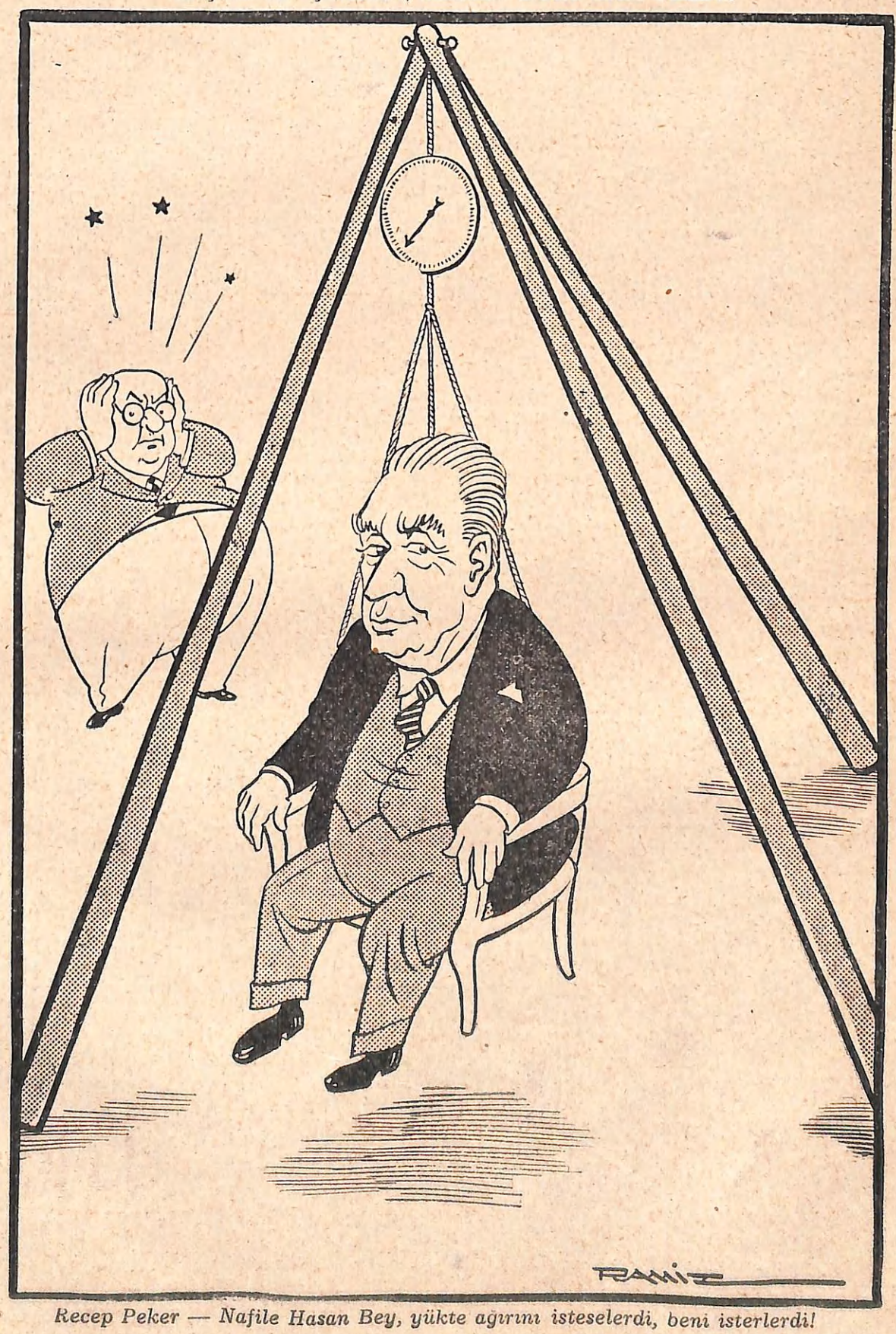

Recep Peker — Nafile Hasan Bey, yükte ağırını isteselerdi, beni isterlerdi!

Benim kârım değil

Yazan: Ertuğrul Şevket

Avrupanın son büyük fatihlerinden biri olan Amerikan Genelkurmay Başkanı General Eisenhover, kahramanlığına hayran vatandaşları tarafından, yapılacak yeni seçim için cumhur başkanı namzedi gösterilmişti.

General, bu namzetliği geri alırken şu demeçte bulunuyor:

— Ben, yüksek bir siyasî mevkie göre hazırlanmış değilim ve bunu kabul edemiyeceğim... Askerî şefler, siyasî meziyetlerinden dolayı değil de sadece askerî kabiliyetleri yüzünden siyasî mevkilere seçilecek olurlarsa, bunu memleketimiz için en büyük bir facia telâkki ederim.

Generalin vatan aşkile çarpan hüviyeti karşısıda derin bir saygı ile eğilirken acı acı düşündüm: Şu, Cumhuriyet tarihimizi dolduran yirmi beş sene içinde bu çapta bir adama rastgeldik mi? Kendisine teklif edilen bir vazifeyi reddeden bir simayı hatırlıyabiliyor musunuz? Size, böyle bir zattan hiç bahseden oldu mu?

Bakıyorsunuz bir vali. Işinde de adamakıllı muvaffak olmuş. Bir gün neşredilen bir mebus listesinde ismine tesadüf ediyor ve seviniyorsunuz:

— Oh! diyorsunuz. Alâ! Bulunduğu şehre büyük hizmetler etmişti. Mebusluk, milletvekilliği hakkıdır. Şimdi, teşriî vazifesini yaparken, bilgisinden, ihtısasından memleket çapında istifade edeceğiz.

Siz, böyle düşünürken bir de gatezete okuyorsunuz ki: bu zat, faraza, iktısat bakanlığına getirilmiş. Valilikle iktısat bakanlığı arasında bir münasebet bulmağa kafa yorarken bir iktısadî keşmekeş, satır altından kaçmış azgın boğalar gibi etrafa dehşet salmağa başlıyor; ipin ucu, kantarın topuzu kaçıyor, işler arap saçına dönüyor. Aradan uzunca bir müddet geçmeden de dünkü vali, bugünkün iktısat bakanı gümbür gümbür gümbürdeyip gidiyor amma, memleket iktısadiyatı

— *Dayı, partiler birbirlerini yiyorlarmış.. Gayri bizi yemekten vaz mı geçtiler?!*

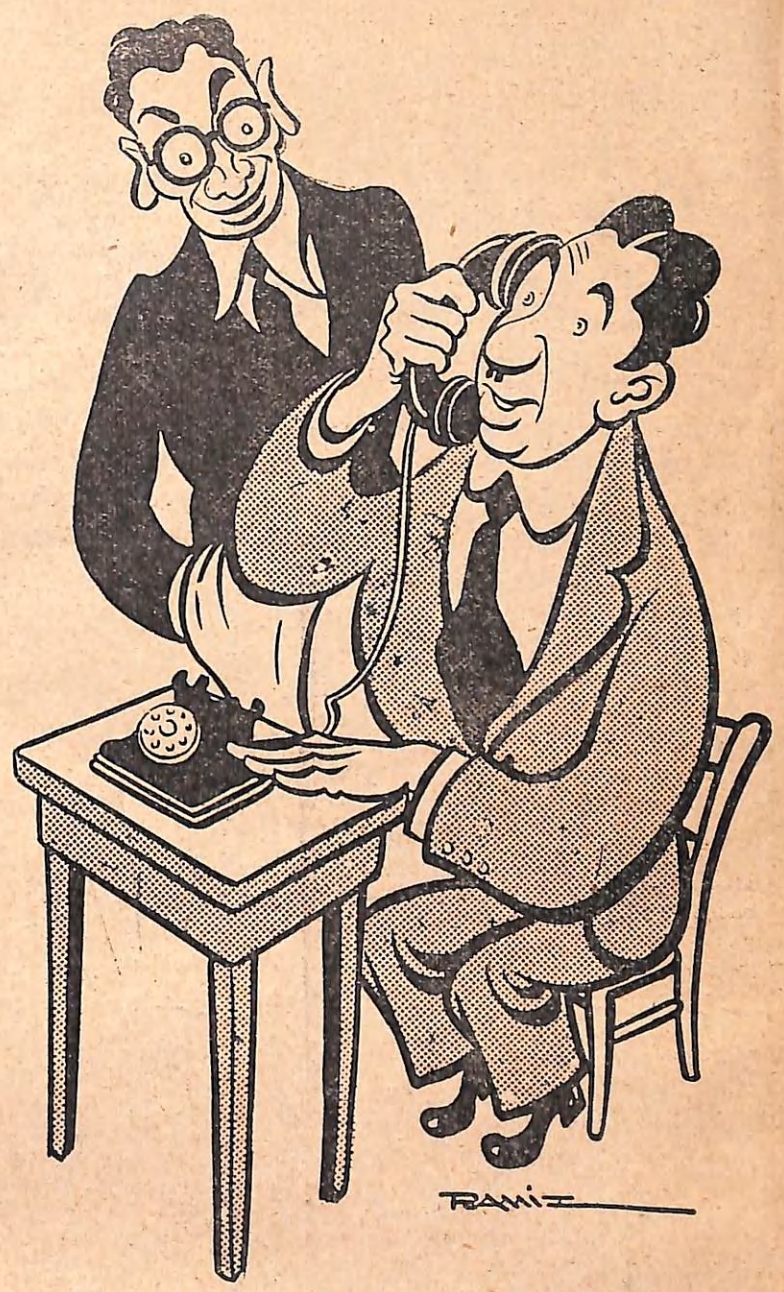

— *Telefonlarda ıslâhat başladı, müşteriler çevir emrini beklemeden çevireceklermiş..*

— *Aşkolsun demokrasiye.. Nihayet emirsiz hareket etmemizi temin ettiler!*

da ağır ve ateşli bir hastalık geçiren insanlar gibi yatağa düşüyor.

A mübarek adam, böyle bir teklif karşısında kalınca:

— Ben bu işin ehli değilim.

Dersen kıyamet mi kopardı? Şimdi, dün hayırla anılan isminin böyle yerin dibine batırılmasına memnun oldun mu?

Bakıyorsunu: P. T. T. umum müdürü. Ayni zat yarın valiliğe, öbür gün sular umum müdürlüğüne, daha sonra da ziraat müsteşarlığına getirilmiş.

Bu kadar taban tabana zıd vazifeler, bir insana nasıl verilir ve sonra da ondan ne hak ve sıfatla muvaffakiyet beklenebilir?

Bu yalnız, hükûmet kapısında mı böyle oluyor? Ne münasebet..

Bakıyorsunuz: bir mühendis. Koca koca köprüler kurmuş, yollar yapmış, binalar dikmiş.. Ne mükemmel değil mi? Ondan yeni yeni köprüler, yeni yeni projeler beklerken, gazetelerde bir haber okuyorsunuz: «Mühendis falanca bey, bir siyasî parti kurdu». Güler misiniz, ağlar mısınız? Bir mühendisin, parti liderliğile ne alâkası olur? Ömründe bir tek siyasî makale okumamış bir adamın kuracağı partiden hayır mı gelir? Uç, beş gün, bilemediniz bir ay sonra dünyaya maskara olup işin içinden sıyrılıyor..

Işlerimizin bozuk düzen gitmesinin tek sebebi budur. Biz, milletçe, aklımızın ermediği bir iş karşısında:

— Bu, benim kârım değil! Demesini bilmiyoruz.

Ayın Destanı

Haber haber üstüne

I

Cihâna baktıkça hayrân olursun,
İnsanlar, nefesi daralmış gibi;
Kavgaya başlamak bir yana dursun,
Yürürken düşecek, kocamış gibi

II

Yakından umumî manzara budur,
Ses var da sadâ yok desem doğrudur;
Uzaktan bakarsan uğultudur,
Arılar kovandan boşalmış gibi.

III

İçinden başkadır, dışından kezâ;
İçi de, dışı da başka bir ezâ!
Bu cihan herkesin başında cezâ,
Güzel bir metâmış, bir malmış gibi.

IV

Yok evde şekerden, pirinçten haber,
Yine cenk yolunda herkes seferber;
Kiminde yatağan, kiminde teber,
Eksiği bir atla üç nalmış gibi;

V

Ayda bir toplanır üçler, yediler,
Nasıl toplanırsa martta kediler;
Herkeste bir merak: Neler dediler?
Söylenen dinlenir, kavalmış gibi.

VI

Etti tâm iki yıl çeneler yarış,
Fakat yol almadı işler bir karış;
Doğrusu, savaştan müşkülmüş barış!
Yine iş, o semte yol almış gibi.

VII

Buhranlar içinde yüzer de akvâm
Bizde demokrasi bulur mu kıvâm?
Yerine gelmiyen sözler berdevâm,
Yâlel'le başlıyan mavalmış gibi!

VIII

Üstüne yağarken haber haberin,
Sütûnu dolarken cerîdelerin,
Çıktı istifası Kenan Oner'in
Ortada havâdis azalmış gibi.

IX

İstifa eder de Kenan Oner'im
Yerinde durur mu Fahrettin Kerim?
Bu çifte istifa, ümit ederim,
Dinlenir birkaç gün masalmış gibi.

X

Ağırlık çökerken kat kat hayâta
Kim bakar husûsî teessürâta?
Baş eğer kimseler azaldı zâta,
Fikirler hükmeden kralmış gibi.

XI

İnsanlar kavuşmuş tam bir şuûra
Kavuşur bu cihan zulmetten nûra;
Meydan vermemeli şahsî gurura,
Bunu haykırmalı tellalmış gibi.

XII

Ozan'ım! fikrinde israr edersin,
Çıktığın noktada karâr edersin,
Sözünü uzatır. tekrâr edersin,
Zannımca ilhâmın kısalmış gibi.

DELİ OZAN

KARAKÖYDEN ŞİŞLİYE TÜNEL AÇILACAKMIŞ..

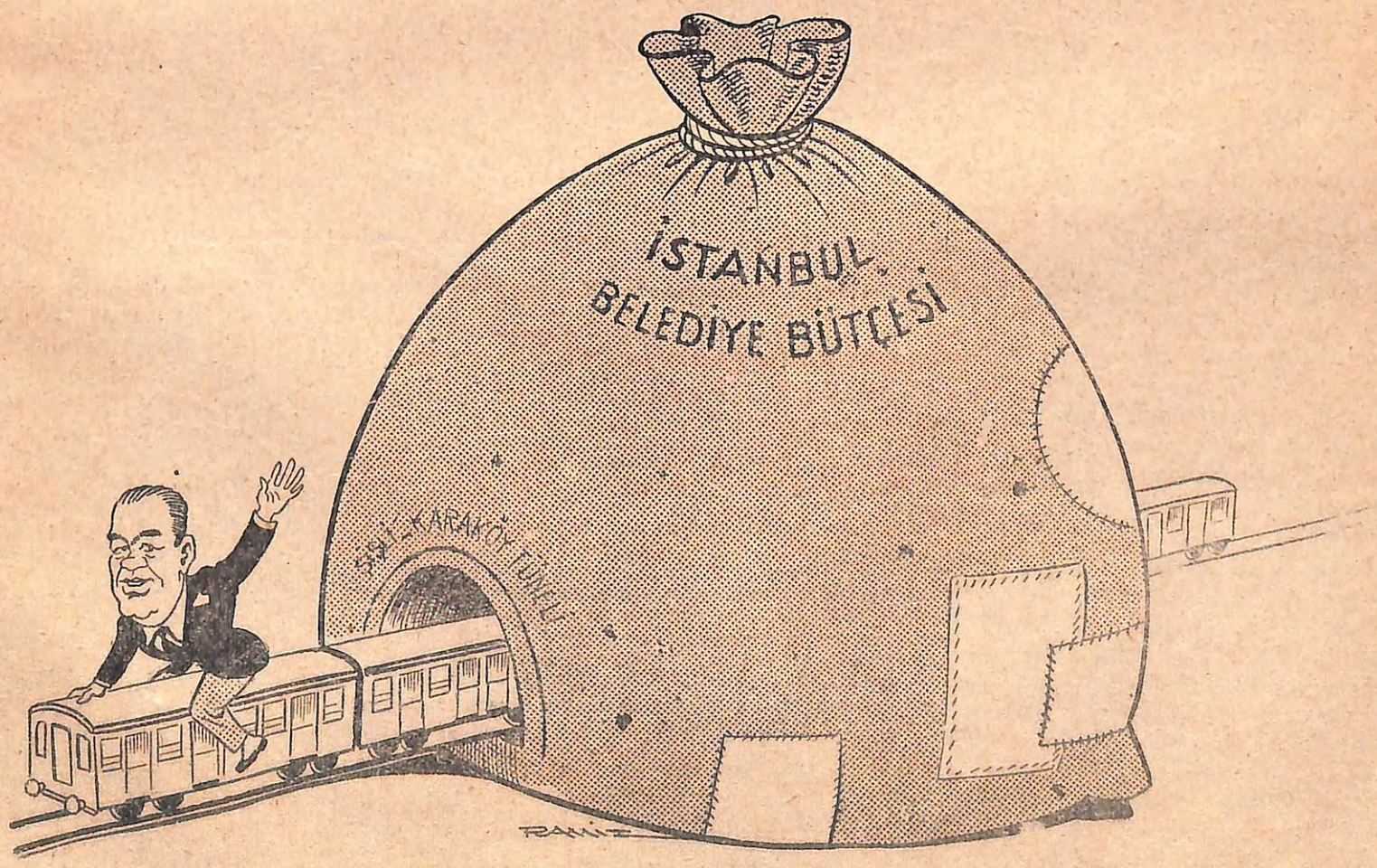

Yeni bir delik daha!

Fırıncılar ve Demokrasi

Geçenlerde bütün esnaf teşkillerinin mümessillerinden mürekkep bir kongre toplanmış, bu kongrede, son demokrasi gelişmemizin üzerinde durulmuş ve esnafların da siyasî makale yazmaları karar altına alınmıştır.

MİZAH, bu enteresan makaleleri satın almağı kararlaştırmış ve bu teşebbüsünde muvaffak da olmuştur.

İlk makale aşağıdadır, bundan sonraki haftalar da diğer esnafın yazılarını okuyacaksınız.

I

Size göre demokrasi, tek tip ekmek icat edip, francalayı kara borsada sattırmak gibi gelirse de bu doğru değildir. Dünya yüzünde iki türlü demokrasi vardır ki, biri Rusyada olduğu gibi bayatıdır, diş kesmez. Otekisi taptaze, pamuk gibidir. Diler Ingiltereyi, diler Amerikayı göz önüne getir.

Ama, diyeceksiniz ki: «Sen yanılıyorsun, en yeni demokrasi Rusyada vardır. Son harbe kadar orada demokrasinin ismi bile anılmazdı.»

Gülerim size. Vakıa, Rusyadaki demokrasi tekne kazıntısıdır amma, biz malı kabuğundan tanırız. O, bu dünyadaki demokrasilerin en bayatıdır, Çünkü: mayası bozuk!

Bizim demokrasimizdeki gelişmeye bakacak olursak ferahlık duymamak küfranı nimetlik olur. Eriştiğimiz bugünleri öpüp başımıza koymalıyız. Yalnız, elinin hamurile erkek işine karışan ve particilik etmeğe kalkanlar var ki: Işte onlar, diktatörlük taraftarlarının ekmeğine yağ sürüyorlar. Inşallah yedikleri ekmek, gözlerine, dizlerine durur. Bu hin oğulları, hiç bir şeyden de utanımıyorlar, sanıyorsun ki: senelerce fırın kapaklığı etmişler..

Ya Kenan Öner?! Peh, peh, peh... Bu, politika kurdundaki dil, dil değil ekmekçi küreği.. en ateşli yerlere girip çıkıyor..

Bir de, bizim iktidar partisinin iş başına getirdiği hükûmetlerin akıl ve iz'anlarına şaşıyoruz. Kalkıyorlar, hayatı ucuzlatmak için komisyonlar kuruyorlar, plânlar hazırlıyorlar. Gülmeli.. a yol, bunların hepsi dipsiz kile boş anbar.

Hiç susuz değirmen, üflemekle döndürülebilir mi? Hele, bu mesele hakkında ileri, geri söz söyliyen baş muharrirleri hamurkârlara döğdürmeli. Onların gazeteci olmaları için kırk fırın ekmek yemeleri lâzım!

Eğer biz, fırıncılardan biri iş başına getirilecek olursa, bu dâva kökünden halledilir. Halka, iki suyun bir ekmek yerini tuttuğunu öğretir, memleketi refaha kavuştururuz!

Kazkapanı Fırıncısı
Muhsin Pişkin
Aslına mutabıktır:
Kepi Kulu

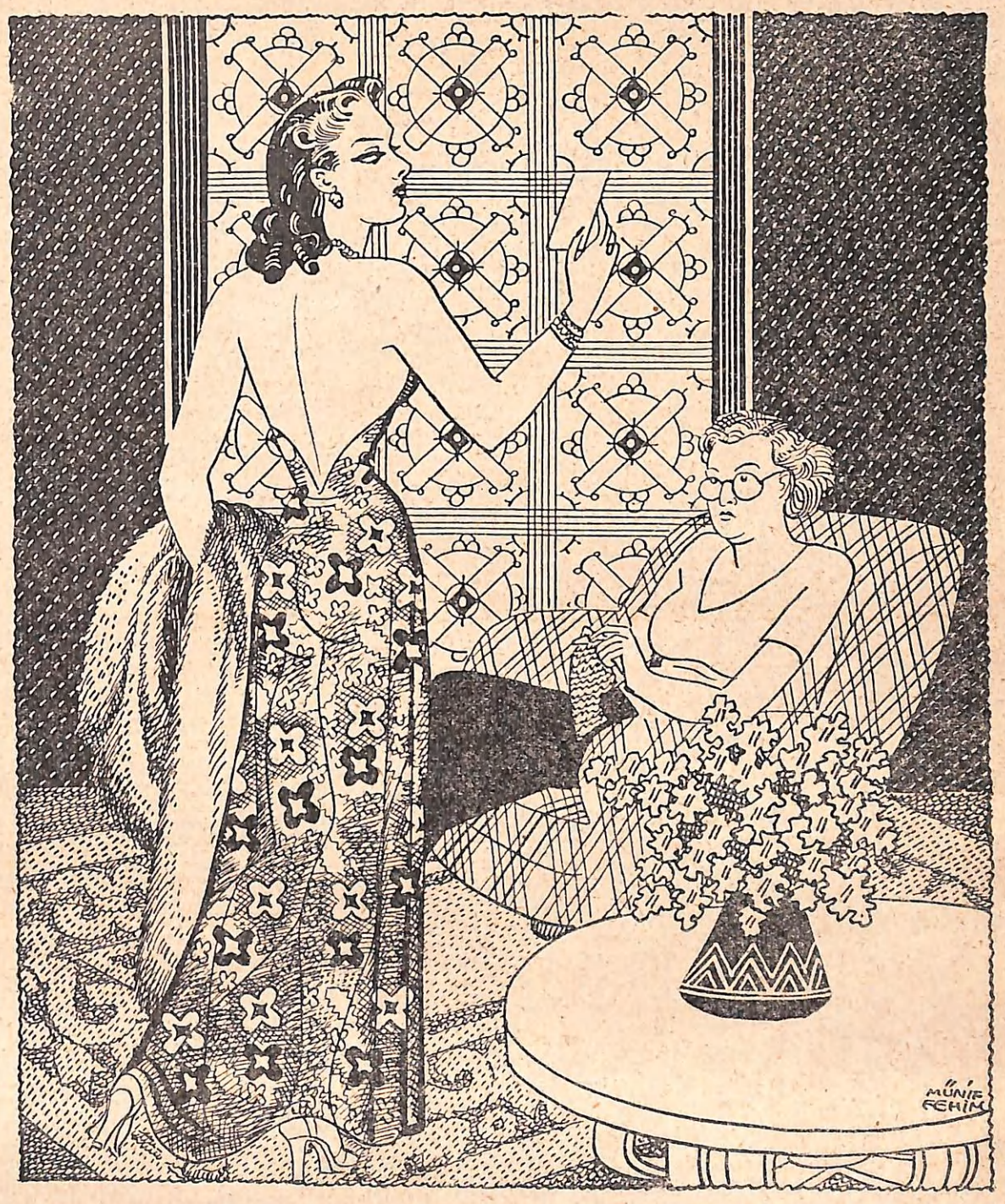

— Dünya moda kraliçesi çarşı kıyafetlerimizi davet kıyafeti zan etmiş, halbuki bizi bir baloda görsün..

— O zaman yatak odamızda ne giydiğimizi merak edecek?

SALON

Türkiyenin bu en büyük zarif mecmuası, 1 Şubat Pazartesi günü, çok nefis bir sayı daha çıkarıyor.

Büyük şair Yahya Kemalin de, çok ince ve kuvvetli bir şiirinin zenginleştirdiği bu nüshada, memleketin en kuvvetli, en şöhretli imzalarını bir arada görmek mümkün olacaktır.

— *Kış ortasında bütün çiçekler açılmışlar..*
— *Ah siz kadınlar, mutlaka modalarınızı ağaçlara da aşıladınız?!*

Maniler

(Silivri)nin yoğurdu.
Az yesen ne olurdu
Bak, bir lokma yüzünden
Fare bir dağ doğurdu.

* *

Geldim ben (Ankarada)dan
Geçtim, puldan, paradan
Daha ne istiyorlar
Çıktım işte aradan

* *

Bahçelerde pırasa
Gece uçar yarasa
Acap (Simiç) ne demiş (*)
(Tevfik Rüştü Aras)a

* *

Dedim bizim pedere
Mum lâzımmış (Oner)e
Dedi, yavrum, şimdi o
Döndü, döner fenere

* *

Kayık küreksiz olmaz
Gemi direksiz olmaz
Bana (Kaplan) demişler
Kaplan yüreksiz olmaz

* *

Boynundaki şala bak
Şu kırdığın dala bak
Gelecekte neler var
Otur, hocam, fala bak

* *

Turnalar katar katar
Yosmalar çalım satar
Uç yüz lira zam için
Her gelen bize çatar.

* *

Ağaçlar açtı çiçek
Gönüller şenlendi pek
Bu fırsat elde iken
Bir zam daha istesek

* *

Adam koydum araya
Başlattım numaraya
Bana (Düşünsel) derler
Yan bakamam paraya

* *

Aldık amma parayı
Seçtik akla karayı
Çok mu her gün yutarsak
Börekle baklavayı

* *

Bütçemizde açık çok
İşimiz karışık çok
Böyle olmaz, olmasa
İçimizde saçık çok

* *

Kalbe safa veren yok
Muradına eren yok
Demokrasi var derler
Fakat onu gören yok

* *

Evlerde yanmaz ocak
Ne baş belli, ne bacak
Hiç bir işe bakan yok
Lâf ise kucak kucak

* *

Bakın hele yobaza
Kırmızı der beyaza
Yüzü hiç kızarmadan
Göbek atar her saza.

* *

(Falih Rıfkı) yuttu hapı
Yok sözünün ipi sapı
Birkaç yardak bulmak için
Dolaşıyor kapı kapı

* *

Mektup aldık (Aka)dan
Hoşlanırmış şakadan
Öyle sudan söz değil
İş bekleriz (Saka)dan

MÜNECCİM

* *

(*) Yugoslav sefiri

Uzun mu, Kısa mı?

Yazan : **Hamdi Varoğlu**

Yerine göre değişen ölçülerden biri de uzunluk, kısalıktır. Eynstein'in kulakları çınlasın. «Şebi yeldayı muvakkitle müneccim ne bilir; müptelây-ı gama sor kim geceler kaç saat.» diye dert yanan şairden sonra, zamanın ölçüsündeki hercailiği, bir de o, ilim diliyle anlattı idi.

Zaman, bazan uzun olursa makbuldür, bazan kısa.

Sevdalı iseniz, randevu yerinde bekliyorsanız, mübarek uzadıkça uzar, ne ya sabur çekmek para eder, ne içini çekmek. Bazan öyle uzar ki, önce arabayı çekmekten, sonra da, derdini unutmak için sızıncaya kadar kafayı çekmekten başka çare kalmaz. Böyle demlerde zamanın kısası makbuldür.

Tramvay beklerken, vapur beklerken, lokantada garsonun keyfini beklerken, postadan havale beklerken, memursanız ay başını, tekaütseniz üç aylıkları beklerken hakeza.

Ama, gelgelelim, mektep tatili, meselâ; kalû belâdan başlayıp mahşere kadar sürse; bir meclis iyş-ü nuşu, hilkatten kıyamete kadar devam etse ,buna ne bir mektep talebesi itiraz eder, ne de bir ehli dil kâfi der.

Bir de, değişmiyen uzunluklar ve kısalıklar vardır. Lâfın kısası, yolun kısası, elin kısası, hastalığın kısası iyidir.

Omrün, borç vadesinin, baharla yazın da uzunu.

«Lâfın kısası iyidir» hükmünü savurup da kendi lâfını bu kadar uzatmak galiba saygısızlık oluyor.

Son günlerde ortaya çıkan uzun eteklerden bahsedecektim. Lâkırdıyı bir türlü kısaltamadım ki!

Etek de, Eynstein nazariyesine dahil nesnelerdendir. Yerine ve adamına göre, gâh kısası makbuldür, gâh uzunu.

Kadın işine karışmaktan haz etmem. Pek tekin değillerdir. Onun için ,eteğin uzunu ne zaman makbuldür, kısası ne zaman, buna dair verilecek hükmü size bırakıyorum.

Yalnız, bir şeye şaşıyorum. Tam şu naylon çorap devrinde, uzun etek fedakârlığına hanımlarımız nasıl katlanıyorlar?

Tekelin kutuları:

Hiç bir şeyin tekinden hayır gelmez dedik, kimseye anlatamadık. Tek motörlü tayyareden tutun da, tek güzelliğe kadar; tek kadeh içkiden, meşhur tek dişli canavara kadar. Misal mi istiyorsunuz? İşte tek tip ekmek, işte Tekelin sigara kutuları.

Ben, haddim olmıyarak, Büyük Kulüp denilen sigarayı içerim. Başka nevi sigaralarınkini bilmiyorum ama, bu Büyük Kulübün kutularına son zamanlarda bir hal oldu. Keskin sirkenin kabı mı desem, âzası arasına nifak girmiş D. P. mi desem, işte öyle bir şey oldu. Kapağını açmak için kenarını şöylece çizdiniz miydi, bırakın artık. Akabinde şakayik gibi açılıyor, hem öylesine açılıyor ki, daha bir dakika evvel tütüncüden aldığınız zaman dört köşe bir kutu şeklinde olduğunu, Profesör Salih Murat üstadımız dahi kolay kolay isbat edemez.

Tâ İngiltereden, Amerikadan buraya kadar gelen, kâğıttan sigara paketleri var. Kapağı açılmış bir Büyük Kulüp sigara kutusile yanyana koydum da, aradaki farka şöyle içimi çeke çeke, yüreğim yana yana baktım. Birisi, Amerikanın gök tırmalayan, eflâke ser çekmiş binaları kadar sağlam: öteki, keenne bir adet biçare gecekondu evi.

Güllâçtan yapılıp üfürükle tutturulsa, dünyada hiç bir kutu, yine bu kadar gülünç hale giremez.

Hani, içindeki kötüyü söyletmemek için açtırılmaması gereken kutulara benziyor.

Tek elle yapıldığı nasıl da besbelli meydanda!

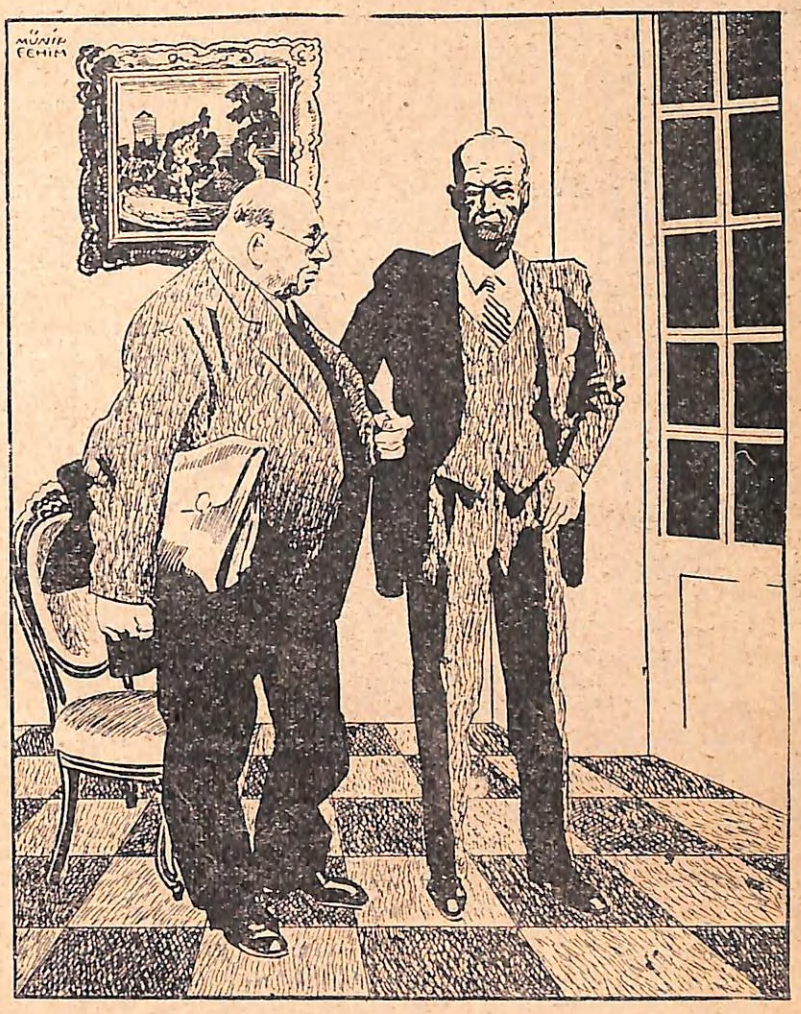

— Mecliste Demokratlar amma da çok sual soruyorlar...
— Bırak sorsunlar, bilmediklerini öğrenip onlar da yetişecek!

— Sanki halimizi görmüyormuş gibi, zenginsiniz, parasız size bir şey vermem demiş..
— Amerika mı?
— Yok yahu ne Amerikası, mahalle bakkalı!

FIKRALAR

Felâket!

Sabahleyin daireye geldiği zaman, sersem bir haldeydi. İkide bir elini başına götürüyor, alnını uğuşturuyordu.

Arkadaşlarından biri:

— Ne o? dedi. Bu gece uyuyamadın galiba?

Felâketzede cevap verdi:

— Bilâkis! O kadar rahat ve derin bir uyku çekmişim ki, ev sahibinin uyanma vaktini geçirmişim... Herif beni nihayet tuttu, sokağa attı...

Kaçıklar

Yeni çıkan gazetelerden birinin muharriri, ilmî bir mülâkat yapmak üzere, Dr. Fahri Celâle gelmişti. Bi raralık:

— Tımarhaneye getirilen delilerin, hakikaten kaçık olup olmadıklarını nasıl anlarsınız, üstadım? diye sordu.

Fahri Celâl:

— Gayet basit! dedi. Muayyen bazı sualler vardır, onlarla tecrübe ederiz. Meselâ: «Kaptan Kuk dünya etrafında üç kere dolaşmıştır ve bunlardan birinde ölmüştür. Hangisinde?» diye sorarız.

Muharrir gülümsedi:

— Aman doktorcuğum, zavallı delillerde bu kadar derin tarihî malûmat aramak biraz fazla olmaz mı?

İspat

Adil Akbayla Feridun Fazıl Tülbendçi, Karpiçin bar kısmına girmişler, demleniyor ve konuşuyorlardı. Yanlarına, Ajans Baş muharrirlerinden Kerami ve kılıbıklığiyle meşhur bir arkadaşları geldi. Kılıbık, bir kadeh votkayı çabucak içmek ve evine koşmak için acele ediyordu. Fakat aksilik bu ya, garson meydanlarda yoktu. Onun bu haliyle alaya başladılar. Adil Akba:

— Sen, ne biçim adamsın be! diyordu. Karının karşısında kaçacak delik arıyorsun. Erkek misin, yoksa fare mi?

Kılıbık zat, kaşını çattı, göğsünü kabarttı, cevap verdi:

— Erkeğim, dedi. Hem de arslan gibi erkeğim!

Adil Akba, hayret etmiş gibi, dört elif miktarı bir:

— Yaaaa!

Çekti. Kılıbık:

— Elbette ya, dedi. Ne sandın?

Feridun Fazıl, ona hak verdi:

— Doğru söylüyor, dedi. Eğer fare olsaydı, karısı ondan korkar kaçardı!

Ne olur, ne olmaz!

Fadime ile Hatice konuşuyorlardı:

— Benimki dün gece bana: «Sende amma da seksapel var» dedi.

— Uiş! O ne demek öyle, gız!

— Bilmem vallahi... Emme, belki ayıp bir lâkırdır diye, hemen suratının orta yerine bir tokat aşkettim...

Kadın ruhu

Profesör Salih Murat Uzdilek hesabını yapmış, istatistiğini tutmuş. Ona göre; bir erkek bir şeyi, ancak ihtiyacı için alırmış. Fakat, cinsi lâtife gelince: meşhur istatistik şu neticeyi veriyor:

1 — Kocası «alma» dediği için alır.

2 — Kocası «al» dediği için alır.

3 — Başkasında yok» diye alır.

4 — «Başkasında var» diye alır.

5 — «Moda» diye alır.

6 — «Moda olacakmış» diye alır.

Entipüf...

Yeni yapılan bir bina, tam bittiği sırada, birdenbire çökmüştü. Mimar geldi, ustabaşıya sordu:

— Hâdise nasıl oldu?

— Çok tuhaf bir şey, efendim: iskeleyi söker sökmez yapı yıkılıverdi.

Mimar kaşlarını çattı:

— Odalara duvar kâğıdı kaplanmış mıydı?

— Hayır.

— A be sersem herif! Duvar kâğıdı kaplanmadan iskele sökülür mü hiç! Bina elbette yıkılır!

Lüzumsuz meta

Ankaranın sevimli çehrelerinden gazeteci ve bankacı arkadaşımız Mecdi Sadrettin, genç bir dostuna iyilik yapmak istemiş, onu evlendirmeğe karar vermişti. Aradı, taradı, münasip birini buldu. İki genç nişanlandılar ve düğün hazırlığına başladılar.

Genç dostun etekleri zil çalıyor, nişanlısına nasıl âşık olduğunu Mecdiye anlata anlata bitiremiyordu. Bir gün geldi:

— Mecdi ağabey, dedi. Yarın nişanlım ve annesile çarşıya çıkacak, öteberi alacağız. Sen, tecrübeli bir insansın, ne olur, bizimle beraber gel.

Mecdi, kabul etti. Ertesi günü dükkân dükkân dolaşmağa başladılar. Onu alıyorlar, bunu alıyorlar, eksik bir türlü bitmiyor ve tabii paraları da müstakbel damat veriyordu.

Bir aralık kız, galiba nişanlısına bir cemile yapmak istedi:

— Yetişir artık anneciğim! dedi. Artık, ufak tefek şeyleri bırakalım..

Annesi gözlerini açtı:

— A, dedi. Hiç olur mu kızım! Düğün günü en lüzumsüz şeyin bile evde bulunması lâzımdır...

Mecdi Sadrettin gülümsedi:

— Merak etmeyin hanımefendi, dedi. Düğün günü damadınız nasıl olsa evde bulunacaktır!

Tertip hatası

Nalbandoğlu Hıfzı üstadımız, Ankaranın İstanbul pastahanesinde yan gelmiş, bir delikanlının anlattıklarını dinliyordu. Delikanlı:

— Benim için ideal kadın şudur, diyordu. Mutbakta muktesit, salonda hanımefendi, başbaşa kaldığımız anlarda da işvebaz olmalıdır.

Nalbandoğlu Hıfzı, pencere önünde oturan ve gazete okuyan birini gösterdi:

—Bu adamı görüyon mu? dedi. İşte o, aşağı yukarı senin tarif ettiğin gibi bir kadınla evlendi. Yalnız arada ufak tefek farklar var: Karısı, mutbak işlerinde hanımefendidir, elini sıcak sudan, soğuk suya sokmaz. Salonda işvebazdır, her erkeği kendisine ilânı aşk ettirecek hale getirir. Başbaşa kaldıkları zaman da muktesittir!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Çömezin Röportajları:

98

Yok, Yok!

Çizen: RAMİZ

Çömez — Şeker buhranı var mı?
Hükûmet — Yok!

Çömez — Fabrikalarda yetecek kadar stok şeker var mı?
Şeker şirketi — Yok!

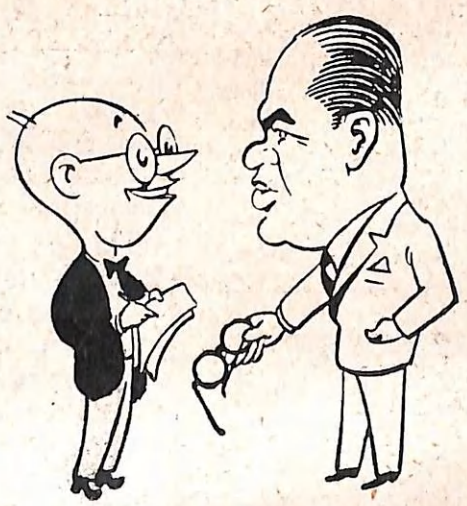

Çömez — Şeker almıyan var mı?
İstanbul Valisi — Yok!

Çömez — Şekeriniz var mı?
Bakkal — Yok!

Çömez — Şeker pahalılaşacak mı?
İktisatçı — Yok!

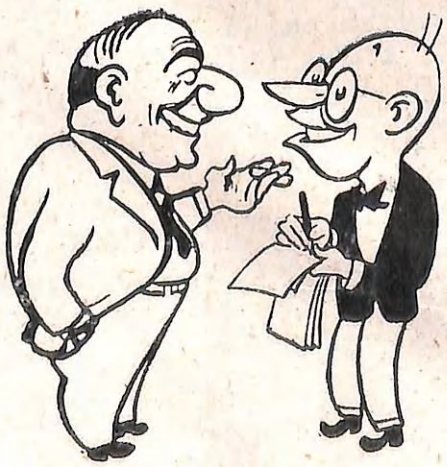

Çömez — Elinizdeki ton ton şekerleri soran var mı?
İstifçi — Yok!

Çömez — Şeker alabildiniz mi?
Halk — Yok!

Çömez — Bizden başka şeker darlığı çeken memleket var mı?
Ecnebi — Yok!

TOMBUL TEYZE

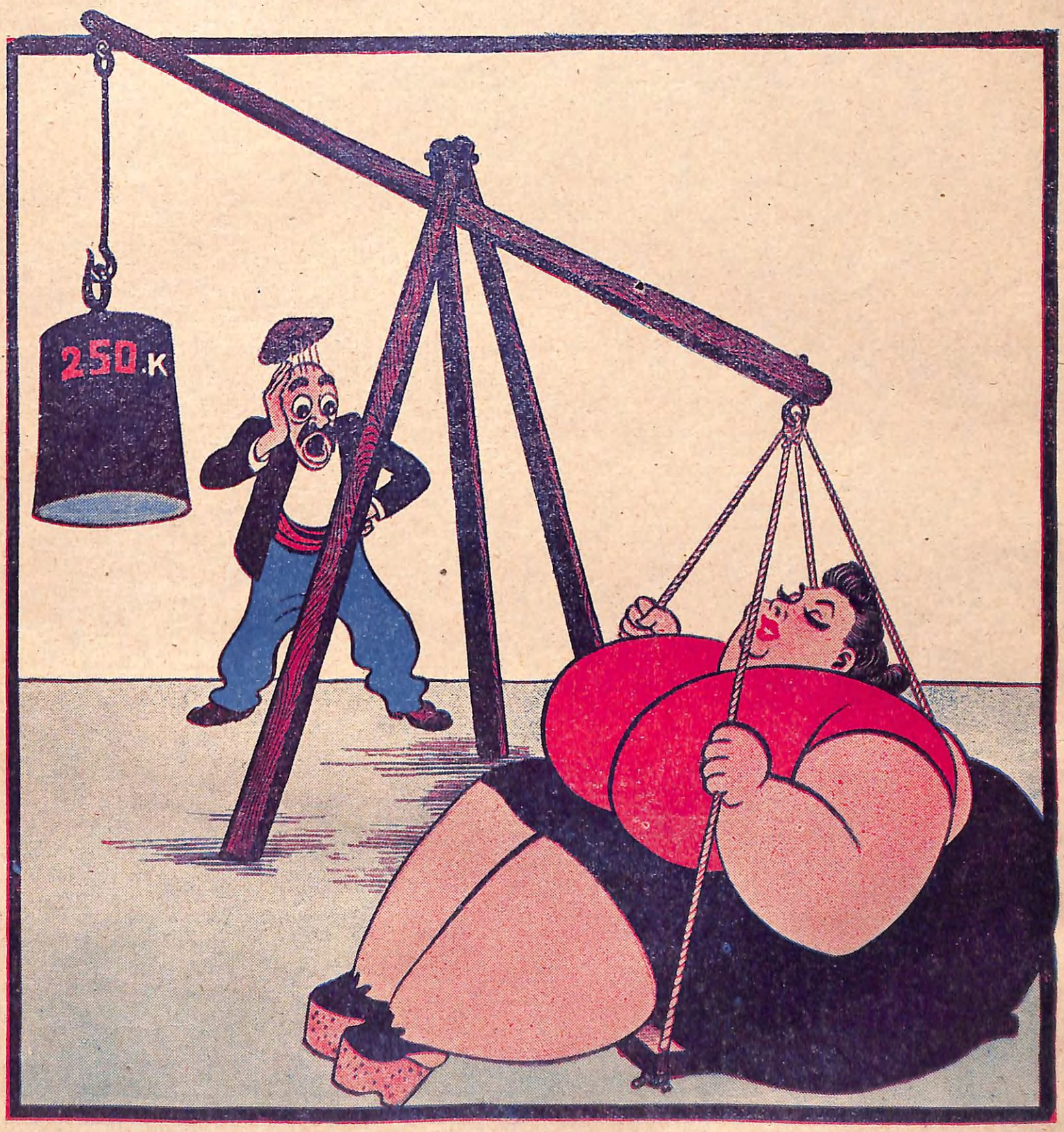

Oduncu — Aman, teyzeciğim, yoksa Başbakan gibi sanada mı (çekil) de diler?!

T.T POSTASI

Sarfanbolu: Ali Çetin;

S: Sayın teyzeciğim,

Bu sene havalar gayet iyi gidiyor, acaba kar yağmıyacak mı? Ağaçlar çiçek açmışlar neredeyse meyve verecekler, sizde de yeni meyveler var mı?

C: — Havaların iyi gitmesi yüzünden karda yürüyüp izini belli etmek istemiyenler sevinsinler. Bize göre hava daima hoştur. Meyve bahsinde de biz gülen her havaya aldırıp meyve verenlerden değiliz.